

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. április 18. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **vádltott neve és társai** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2017. január 19. napján meghozott **8.B.1076/2015/22.** számú ítéletének **vádltott neve I. rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.**

Megállapítja, hogy az I. rendű vádlott állandó lakcíme [cím], tartózkodási helye [cím].

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő (életveszélyt okozó) testi sértés büntetében és a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés szerint minősülő tártettesként elkövetett (könnyű) testi sértés vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén annak tartamába beszámítani rendelte vádlott által 2014. október 21. napjától 2014. november 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az első fokú ítélet vádlott neve I. rendű vádlottra vonatkozó része ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a szabadságvesztés tartamának lényeges súlyosítása, és a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének mellőzése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.50/2016/4-II. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indokaival együtt azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását is indítványozta.

vádltott neve I. rendű vádlott és védője a fellebbezési nyilvános ülésen az első fokú ítélet fellebbezéssel megtámadott részének a helybenhagyását indítványozták.

Az ítélet tábla az I. rendű vádlott terhére bejelentett fellebbezést alaptalannak találta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyaláson ismertette, majd bizonyítékként értékelte a nyomozati iratok 37-38. oldalán lévő, 2014. október 21. napján készített rendőri jelentés azon részét, amely a helyszínen meghallgatott tanúk (sértett 1, sértett 2, sértett 3 sértettek) által elmondottakat tartalmazta, majd a 2017. január 19. napján tartott tárgyaláson a helyszínen intézkedő [tanú 1] rendőrt tanúként is kihallgatta a sértettek által a helyszínen elmondott és a jelentésben rögzítettekre.

A Be. 168. § (1) bekezdés 3. mondata szerint „a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető”. Ezért a sértettek, illetve az eljárás során később tanúként kihallgatott személyek által tett, a helyszínen készült rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozat bizonyítékként nem értékelhető, és ezen nyilatkozatokra a jelentést készítő rendőr tanúként sem hallgatható ki.

Mindezekre figyelemmel a Be. 78. § (4) bekezdés 2. fordulata alapján az ítélet tábla az előbb hivatkozott rendőri jelentésnek a már megjelölt részeit, valamint [tanú 1] rendőr tanúvallomásának azon részét, melyben úgy nyilatkozott, hogy „így történt minden, ahogy a jelentésben rögzítettem” (elsőfokú iratok 22. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal nyolcadik bekezdés) valamint az első fokú ítélet indokolásának 6. oldal utolsó előtti bekezdéséből [tanú 1] tanúvallomásának azon részét, mely szerint „a tanúvallomások szerint a sértett mikor meglátta az I. rendű vádlott kezében a baltát megijedt és futásnak eredt” a bizonyítékok köréből kirekesztette.

E vallomásrészek kirekesztésével sem vált azonban megalapozatlanná az első fokú ítélet fellebbezéssel megtámadott tényállásrésze.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a megfelelő terjedelemben és mélységben lefolytatta, a tényállás megállapításához szükséges valamennyi tanút, továbbá az igazságügyi orvosszakértőt kihallgatta. E vallomások és az orvosszakértői nyilatkozat körültekintő vizsgálatával, majd a bizonyítékok egybevetésével, azok mérlegelésével, túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, amit az ügyészi fellebbezés sem támadott.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva a rendelkezésre álló iratok alapján az elsőfokú ítélet tényállását a következőkkel egészítette ki, illetőleg helyesbítette:

A Jász-Nagykún-Szolnok Megyei Bíróság 8.Fk.1118/2006/13. számú ítéletében megállapított próbaidő 2010. április 24. napján eredményesen letelt.

Az első fokú ítélet 3. oldal ötödik bekezdésében írt kitartottság büntette és kerítés büntette miatt az ügyészség 2016. október 3. napján vádat emelt vádlott neve I. rendű vádlottal szemben.

Az első fokú ítélet indokolásának 9. oldal utolsó bekezdésének második mondatát, vagyis azt, hogy „az I. rendű vádlott a sértett mellkasát egy fejszével, közepes, maximum közepes-nagy erővel ütötte, melynek következtében kialakult az életveszélyes sérülés” az ítéleti tényállás 4. oldal ötödik bekezdésébe utalta.

Helyesbítette a 4. oldal utolsó bekezdését akként, hogy „a bántalmazás következtében sértett 3 sértett a háttájék mindkét oldalának és az **ágyéktájék** területének hámozódásos sérülését" szenvedte el.

Az első fokú ítélet tényállásának 5. oldal első bekezdését kiegészítette azzal, hogy sértett 3 sérülései kis, legfeljebb közepes erejű, tompa erőbehatás következtében jöttek létre, de a súlyosabb sérülés reális lehetősége nem állt fenn.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet indokolását a következők szerint tartotta szükségesnek helyesbíteni:

Az 5. oldal nyolcadik bekezdés második mondatát akként, hogy „határozottan állította, a baltával a sértettet nem ütötte meg". Az indokolás ezen része vádlott neve I. rendű vádlott vallomását tartalmazza, amelyben az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottnak a nyomozás során tett tagadó vallomását részletezi, amelynek lényege nyilvánvalóan az, hogy a vádlott nem bántalmazta a sértettet.

Ugyanezen vádlotti, illetve a vádlott-társak vallomása alapján helyesbítésre szorult az indokolás 6. oldal második bekezdése is akként, hogy „a fejsze először sértett 2 sértett kezében volt, azt tőle az I. rendű vádlott vette el".

A másodfokú bíróság a 8. oldal első bekezdésében „kötözés" szót „költözés" szóra helyesbítette.

A 9. oldal harmadik bekezdését illetően [tanú 2] nyomozás során tett vallomásának értékelésekor az elsőfokú bíróság helytelenül úgy fogalmazott, hogy „azt bizonyítékként nem fogadta el". Ennek okát abban látta, hogy a tanú a tényállással összefüggésben releváns információval nem rendelkezett. A tanú meghallgatására azonban a nyomozás során az eljárási szabályok betartásával került sor, vallomása épp azért, mert releváns információt nem tartalmazott, a bizonyítékként értékelt egyéb vallomásokkal sem került ellentmondásba. Ezért az elsőfokú bíróság ezt a vallomást annak irreleváns tartalma miatt bizonyítékként nem értékelte.

A Be. 78. § (3) bekezdése szerint értékelt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság - az előbb írt tényállás kiegészítéssel - megalapozott tényállást állapított meg, amelyből helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére és bűncselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette.

Helyes okfejtéssel vetette el azt, hogy az I. rendű vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Az irányadó tényállás szerint a sértett a támadó magatartásával felhagyott, a helyszínről megpróbált elfutni, amikor az I. rendű vádlott üldözőbe vette, majd a baltával bántalmazta. Nyilvánvalóan a jogos védelmi helyzet nem illette meg az I. rendű vádlottat sértett 3 vonatkozásában sem, hiszen sértett 2 bántalmazásával az I. rendű vádlott állt a jogtalanság talaján, sértett 3 pedig sértett 2 további bántalmazást igyekezett megakadályozni.

A bűncselekmény minősítésénél az elsőfokú bíróság helyesen utalt a Btk. 164. § (3) bekezdésére is. A Btk. 164. §-a ugyanis két alapesetet tartalmaz: a (2) bekezdés a könnyű testi sértés vétségét, a (3) bekezdés a súlyos testi sértés büntetettét. A 61/2008. BK vélemény 3. pontja szerint a bűncselekmény megnevezése után zárójelben fel kell tüntetni a bűncselekmény alapesetének, s ha megvalósult, a

minősített esetének törvényi tényállását és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket. A Btk. 164. § (8) bekezdés 1. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntette a bűncselekmény minősített esete, ezért annak alapesetét is meg kell jelölni a jogszabályi hivatkozásnál.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is túlnyomó részt helyesen tárta fel.

Az ítélet tábla további nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az időmúlást, hiszen a bűncselekmény elkövetése óta több mint három év eltelt. Megjegyzendő, hogy ezen enyhítő körülményre, továbbá - az egyébként helyesen számba vett - sértetti közrehatásra az elsőfokú bíróság is hivatkozott akkor, amikor a középértékűtől a vádlott javára eltért.

Az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte, hogy az első fokú ítélet kihirdetése óta is több mint egy év eltelt.

Enyhítő körülmény az is, hogy az életveszélyes sérülés tekintetében a vádlottat a gondatlanság terheli. Az 56/2007. BK vélemény II/10. pontja szerint „minden olyan esetben, amikor az eredmény minősítő körülmény és azt szándékosan és gondatlanul is elő lehet idézni, enyhítő körülmény, ha az eredmény tekintetében csak gondatlanság állapítható meg”.

Az ítélet tábla a vádlott büntetett előéletét csekély súllyal értékelte a terhére, mert a próbaidő eredményes kitöltésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig több mint négy év eltelt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a halmazati szabályokra is figyelemmel a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték hat év.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az enyhítő körülmények túlsúlyára és nyomatékára figyelemmel a középértékűtől jelentősen eltért, és a büntetés tartamát a törvényi minimumnak megfelelő mértékben határozta meg.

A kiegészített büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel az ítélet tábla álláspontja is az, hogy a vádlottal szemben a Btk. 79. §-ban megfogalmazott büntetési célok a szabadság azonnali elvonásával nem járó büntetés kiszabásával - azaz a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellett - is elérhetők. Ezért a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés tartama - a számba vett enyhítő körülményekre tekintettel - kellően igazodik az ítéletben elbírált bűncselekmények tárgyi súlyához, az nem tekinthető olyan enyhe tartamú büntetésnek, aminek lényeges súlyosítását indokoltnak tartotta volna a másodfokú bíróság.

A próbaidő tartamának súlyosítására sem volt szükség a másodfokú bíróság álláspontja szerint. Az előzőekben az ítélet tábla rámutatott, hogy a korábbi végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kellő visszatartó erővel szolgált ahhoz, hogy a vádlott újabb bűncselekményt a próbaidő tartama alatt, majd azt követően hosszabb ideig ne kövessen el. Az újabb bűncselekmény elkövetésére a próbaidő letelte után több mint négy évvel került sor a tényállásban rögzített körülmények között, azaz bár az I. rendű vádlott jogellenes magatartása kétség kívül megállapítható volt, de abban a sértett közrehatása a vádlott javára enyhítő körülményként volt értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg és ugyanígy rendelkezett a szabadságvesztés esetleges végrehajtása

esetén a feltételes szabadságra bocsátásról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá az egyéb járulékos kérdésekről is.

Az ítélőtábla a 8/2015. (IV.17.) AB határozatra figyelemmel vizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét is. A Btk. 102. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. Az érdemesség vizsgálatánál nem csak a vádlott személyi körülményei, hanem az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, valamint az elkövetés körülményei is vizsgálandók. Ezért az ítélőtábla álláspontja az, hogy az I. rendű vádlott vonatkozásában az előzetes mentesítés törvényi feltételei nem állnak fenn.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az ügyész fellebbezését alaptalannak találta, ezért az első fokú ítéletnek az I. rendű vádlottra vonatkozó részét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2018. április 18.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.197/2017/5. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 8.B.1076/2015/22. számú ítéletének vádlott neve I. rendű vádlottra vonatkozó része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2018. április 18.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő